

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku M.K., A.K. i E.K.
przy uczestnictwie H.W.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawców kwotę
360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej wniesionej przez uczestniczkę postępowania wskazano jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania występowanie na jej tle

istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawa oraz oczywistą zasadność skargi, przy czym wszystkie te okoliczności uzasadniono w odniesieniu do jednego zagadnienia. Sprowadza się ono, zdaniem skarżącej, do potrzeby odpowiedzi na pytanie, czy podejmowanie działań w postępowaniu administracyjnym i sądownoadministracyjnym prowadzi do przerwania biegu zasiedzenia, czy też bieg zasiedzenia przerywa wyłącznie podejmowanie działań cywilnoprawnych. Sformułowanie art. 175 k.c. odsyłającego do odpowiedniego stosowania art. 123 k.c. nie budzi jednak wątpliwości, że chodzi o czynność podejmowaną przed dowolnym organem władnym do rozstrzygnięcia sprawy. Skoro zatem właściciel podejmuje działania w postępowaniu administracyjnym o charakterze „zaczeptym”, które mają przywrócić mu własność nieruchomości będącej w cudzym posiadaniu, to takie działania przerywają bieg zasiedzenia. Natomiast *ad casum* w konkretnej sprawie należy oceniać, czy były to właśnie tego rodzaju działania, co z kolei może być kwestionowane w ramach podstaw kasacyjnych, a nie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.